

[Indenrigsministeren.]

København og Danmark er sket Skade paa mellem 2 og 3 Hundrede Millioner Kroner eller mange flere Hundrede Millioner Kroner, at lade de Spørgsmaal, der her kan komme frem, henstaa til Overvejelse under Hensyn til alle de Forhold, der da ligger aabent for alle, men som det ikke er muligt for os i Dag at tage koncist Standpunkt til? Derfor vil jeg gerne meget advare imod, at vi paa dette Tidspunkt kommer ind paa en ny Drøftelse af disse Problemer, som har været gennemdrøftet i det andet høje Tings Udvalg.

Jeg er i og for sig enig med den ærede Ordfører for det konservative Parti (Stein) om, at det rigtige vilde være, at man skabte fælles Solidaritet inden for hele Landet og ikke havde denne Opdeling i 4 Forsikringsforbund. Det vilde være smukt og vel ogsaa til syvende og sidst rigtigt, fordi det drejer sig om Spørgsmaal, der ikke kan afgøres ud fra almindelige forsikringsmæssige Synspunkter om, at den enkelte skal betale efter sin Risiko. Tænker man sig f. Eks. en saadan Ulykke og Skade i større Omfang sket i Byerne og ikke paa Landet, var det vanskelig tænkeligt, at den ene Halvdel af Landet kom til at bære disse Skader, men den anden Halvdel ikke; saa maatte der alligevel ske en Udligning under en eller anden Form. Men naar Udvalget ikke er gaaet med til en samlet Forsikringspulje for hele Landet, hvilket jeg heller ikke har kunnet tilraade, skyldes det igen dette — det er ogsaa min Anskuelse —, at hvis vi havde gjort det, vilde vi ikke have kunnet gennemføre denne Forsikringslov med den almindelige Tilslutning, som den nu forhaabentlig vil opnaa, og som jeg anser det for meget vigtigt at have paa dette Omraade.

Jeg fandt i det hele, at det ærede 16de tingvalgte Medlem (Steins) Udtalelser, saa vidt jeg er i Stand til at bedømme det, var en vel afbalanceret Bedømmelse af de foreliggende Problemer med Forstaaelse af, at hvis man sætter Maalet for højt og paa Forhaand vil have ethvert Problem, der kan opstaa i denne Forbindelse, løst, risikerer man slet ikke at faa løst nogen Op-gave, og det er et Spørgsmaal, om ikke en meget stor Del af det sagkyndige Udvalgs Fortjeneste netop bestod i det, som det ærede Medlem udtrykte saaledes, at Udvalget forstod at skære igennem og at faa det væsentlige frem til en Løsning. Det tror jeg.

Man har rejst Spørgsmaalet om eventuel Forsikring af Løsøre. Nu er det vel

nok saadan — som jeg tror, jeg bemærkede i Folketinget —, at man maa gaa ud fra, at en Løsøreforsikringsordning paa dette Omraade ikke kan bygges paa de samme Principper som en Ordning for Bygningerne. Kunde den det, var det hele forholdsvis let. Men man maa i denne Forbindelse erindre det, som ærede Medlemmer selvfølgelig er ganske klar over, at her kan Præmiebetalingen vanskelig udskydes til efter Krigens Afslutning. Der kan vanskelig gives Kredit med Præmierne, om jeg saa maa sige, fordi det ikke er sikkert, at der her er betryggende Sikkerhed. Varepartier kan være brugt, Løsøre kan være solgt, og derfor vil jeg antage, at Hovedprincippet i dette Lovforslag, altsaa den tvungne gensidige Forsikring med den billige Administration, maatte opgives. Men jeg er selvfølgelig ikke sagkyndig paa disse Omraader og tør ikke sige noget bestemt derom. Jeg ser meget vel Ønskeligheden af at gaa videre end til dette Omraade og ind paa Løsøre- og Varelageromraadet, og jeg ved ogsaa, som den ærede Ordfører for det konservative Parti antydede, at der for Tiden finder Drøftelser Sted mellem Repræsentanter for Erhvervslivet og sagkyndige paa Løsøreforsikringsomraadet og sikkert ogsaa særlig juridisk sagkyndige. Men altsaa, paa dette Tidspunkt er jeg ikke i Stand til at meddele det høje Ting noget om, hvad der kan komme ud af disse Overvejelser.

Jeg forstaaer, det er Tingets Ønske, at der skal nedsættes et Udvalg, og der kan jo saa blive Lejlighed til at drøfte, om der i Udlandet skulde foreligge noget, der kan have Værdi for vore Overvejelser. Jeg maa ærlig talt sige, at jeg tror det ikke; efter den Smule, jeg kender dertil, tror jeg, man vil blive skuffet, hvis man venter noget saadant. Jeg staar her med den Udvalgsrapport, der er afgivet til den engelske Regering om hele dette Spørgsmaal, en Rapport, som, saa vidt jeg har forstaaet, har voldt adskillig Skuffelse i Befolkningen ved det, man her er naaet til, og saa vidt jeg ved, er det saadan, at man ogsaa derovre bevæger sig eller synes at ville bevæge sig hen imod en gensidig Ordning som den, vi her i Danmark er naaet til at finde en Form for.

Jeg opfattede den ærede Ordfører for Venstre saadan, at han ønskede en ret omfattende og dybtgaaende Overvejelse her i Landstinget, og det er indlysende, at det skal jeg ikke øve nogen Indflydelse paa; men jeg vil dog gerne slutte med at sige, at jeg meget vanskelig kan tænke mig, at det høje Landsting vilde tage hjem paa